

Publicerad 2013-01-27 20:13 av Annika Knutsson

P.g.a. mögelskador mm tvingades jag dels flytta från min bostad, dels göra mig av m alla mina kläder. Såg då för min inre syn bilden av ett träd, som varje höst tappar sina "kläder", men inte klagar över det.... Sen kom denna dikt.

Lär mig, träd

Ett träd,
när vintern avkrävt det
alla dess blad,
är trots all fortfarande
ett träd.

Om än berövat
sitt skyddande gröna hölje
står det ändå kvar,
sträcker ändå - såsom i bön -
sina nakna grenar
spretande upp mot skyn.

Avlövad, kal,
utlämnad åt makterna,
står också jag.

Så lär mig, träd,
att villigt släppa
det som faller bort ifrån mig,
att ge frukt till alla
utan urskiljning,
att utan åsikter
acceptera livets faser
och ändå stå kvar.

Lär mig, träd,
kunna leva som du,
så att jag kan säga:

"Så kom då, höstens bittra vindar,
som skakar mig i märgen
och klär av mig naken,
kom skyddslöshet, välkommen!

Kom, vinternätters stålhårda förlamning,

då sång från tusen stjärnor
vaggar mig till dvala,
kom silversken på kala, kala grenar.

Kom vårljus med gyllene fingrar,
att smeka fram mina blad,
kom stilla, svalkande regn
och jublande sav som stiger
likt en lovsång.

Kom klarblå sommardagar
med höga, höga himlar,
valv på valv av ljus och rymd
att sträcka sig in i.

Kom fåglar, djur och människor
och besök mig,
kom skördens tid,
och tilliten att villigt
släppa min frukt ifrån mig.

Lär mig, träd,
att kunna leva så."

Träd och människa,
under ytan förbundna,
långt djupare än alla yttre formers sken,
våra drivkrafter desamma:

om än i bördig jord eller karg,
om än i överflöd av ljus och näring eller brist
- rötterna vet att klösa sin väg
nedåt, nedåt mot djupet,
grenarna vet att sträcka sig ut
uppåt, uppåt mot rymden.

Allt förändras,
allt förblir detsamma,
livet som pulserar
och finner sin väg.

Så kom: vila en stund
i min skugga,
ät av min frukt,
kom.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Annika Knutsson med Poeter.se id #43063 innehar upphovsrätten